ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **V. M. H.,** zast. JUDr. Wiesławem Firlou, advokátem se sídlem Křížkovského 617/10, Ostrava, proti žalovanému: **Policie České republiky,** Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 4. 2017, č. j. 19 A 6/2017 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Wiesława Firly **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 7. 2016, č. j. KRPT-12662-44/ČJ-2016-070022, bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 2. 2017, č. j. CPR-19498-7/ČJ-2016-930310-V240, byla zkrácena doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 6 měsíců; ve zbytku bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Ztotožnil se se správními orgány v tom, že byly splněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce poukazují na nepřiměřenost správního vyhoštění. Krajský soud převzal závěry žalovaného, že správní vyhoštění nebude pro žalobkyni představovat nepřiměřený zásah do jejího soukromého ani rodinného života. Rodinní příslušníci žalobkyně (její druh a syn) nejsou držiteli oprávnění k pobytu na území České republiky a jsou povinni vycestovat mimo území České republiky. Vzhledem k tomu, že žalobkyně není držitelkou oprávnění k pobytu na území České republiky, nemůže zde být ani legálně zaměstnána nebo vykonávat výdělečnou činnost.

III.

[4] Proti citovanému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Podle stěžovatelky vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jejího rodinného života. K tomu uvedla, že v roce 2009 se jí narodil syn I., kterého vychovává se svým druhem na území České republiky, kde se (na rozdíl od Ukrajiny) i integroval. Dále stěžovatelka poukazovala na to, že vede řádný život, dodržuje český právní řád, nemá žádné neuhrazené závazky atp. K neprodloužení pobytu došlo v důsledku roztržky s osobou, která jí vyřizovala potřebné záležitosti. Podle stěžovatelky se správní orgány zásahem do rodinného života řádně nezabývaly. Nezjistily řádně ani skutečný stav věci. Soud pak zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na předložený spisový materiál, přičemž je názoru, že bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné.

[9] Zdejší soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[10] Kasační soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Ačkoliv si zcela jistě lze představit důkladnější a podrobnější odůvodnění rozsudku, Nejvyšší správní soud neshledal, že by se v daném případě krajský soud dopustil nepřezkoumatelnosti, pro kterou by bylo nutno jeho rozsudek zrušit. Smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění napadeného rozhodnutí může krajský soud odkazovat právě na odůvodnění správního orgánu, resp. je převzít (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47 a srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, č. 26/2009 Sb. ÚS atp.). Ani rozhodnutí správních orgánů nelze považovat za nepřezkoumatelná. Obě rozhodnutí

splňují požadavky kladené judikaturou na přezkoumatelná správní rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.).

[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do rodinného života stěžovatelky.

[12] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců není možné rozhodnout o správním vyhoštění, pokud by vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Bližší kritéria, ke kterým je nutné přihlédnout, stanoví § 174a zákona o pobytu cizinců a vyplývají i z judikatury zdejšího soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování právních předpisů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015 - 38, publ. pod 3393/2016 Sb. NSS, či rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci *Üner proti Nizozemsku*, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43 atp.).

[13] Zdejší soud dospěl k závěru, že správní orgány se řádně zabývaly přiměřeností zásahu do rodinného života stěžovatelky. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí mj. uvedl, že stěžovatelka nemá na území České republiky jiné osoby blízké, než svého druha a syna, přičemž oba jsou státní příslušníci Ukrajiny a pobývají na území České republiky neoprávněně bez platného pobytového oprávnění. Žalovaný pak na uvedená zjištění navázal a mj. uvedl, že jak druh stěžovatelky, tak i jejich syn jsou státní příslušníci Ukrajiny a v současné době nejsou držiteli platného oprávnění k pobytu a jsou povinni také opustit území České republiky. Jejich vycestováním nedojde k rozdělení rodiny; stěžovatelka a její druh mohou společně vychovávat jejich syna ve své domovské zemi (příp. v jiném státě, kde budou mít všichni povolen pobyt). Stěžovatelka má nadto ještě jednoho syna, který žije na Ukrajině společně s její matkou. Žalovaný se dále zabýval i ekonomickými poměry stěžovatelky, vazbami na Českou republiku, vazbami na zemi původu a dalšími stěžovatelkou uváděnými okolnostmi. Krajský soud se pak na podkladě žalobních námitek rovněž zabýval zásahem do rodinného života stěžovatelky (viz str. 2 až 6 rozsudku) a převzal závěry správních orgánů.

[14] Nelze tedy souhlasit se stěžovatelkou, že by se správní orgány zásahem do rodinného života stěžovatelky nezabývaly. Podle názoru zdejšího soudu se správní orgány zásahem do rodinného života adekvátně zabývaly a zdejší soud se (podobně jako krajský soud) s jejich závěry plně ztotožňuje. Ani podle názoru zdejšího soudu nepředstavuje vyhoštění stěžovatelky v daném konkrétním případě nepřiměřený zásah do jejího rodinného života. Stěžovatelka může realizovat rodinný život se svým synem a druhem (oba jsou občané Ukrajiny) na Ukrajině, tedy v zemi odkud pochází (a ve které žila více než polovinu svého

života). Na Ukrajině přitom žije i její další syn. Dále tam žije i matka stěžovatelky, která jim zcela jistě může poskytnout pomoc související s návratem do vlasti, resp. začleněním se tamního života a společnosti. Stěžovatelka přitom relevantně nezpochybňovala závěr žalovaného, že její syn a druh pobývali na území České republiky neoprávněně, resp. závěr o hrozbě jejich vyhoštění (pouze obecně uvedla, že správní orgány předjímají budoucí rozhodnutí). Ostatně bez ohledu na pobytový status druha a syna stěžovatelky (a jeho budoucí vývoj) je nutné uvést, že zdejší soud setrvale judikuje, že článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod garantující právo na rodinný a soukromý život nezahrnuje právo zvolit si geografický rozměr tohoto práva (viz rozhodnutí ze dne 29. 1. 2009, č. j. 5 Azs 113/2008 - 46, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 Azs 262/2014 - 49).

[15] Za situace, kdy stěžovatelka jednoznačně pobývala na území České republiky nelegálně, nelze souhlasit se stěžovatelkou ani v tom, že vede řádný život a dodržuje český právní řád, jak tvrdila v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatelka pobývá nelegálně na území České republiky, lze pochybovat i o tom, že je oprávněna (legálně) vykonávat pracovní činnost, která slouží k úhradě nákladů její obživy, jak tvrdila v kasační stížnosti. Nutno dodat, že v průběhu správního řízení stěžovatelka k otázce správního orgánu I. stupně, zda disponuje finančními prostředky k pobytu na území ČR, uvedla, že nemá žádné peníze; viz protokol ze dne 29. 2. 2016, č. j. KRPT-12662/ČJ/2016-070022, obdobně pak v soudu zaslaném *Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce ve věci* stěžovatelka svým podpisem stvrdila, že nemá žádné příjmy. Nejvyšší správní soud nepřehlíží, že si stěžovatelka (a její syn) vytvořili na území České republiky vazby, v daném případě však zdejší soud není názoru, že by uváděné vazby vyvolávaly nemožnost správního vyhoštění. Pro danou věc jsou přitom irelevantní okolnosti, pro které stěžovatelka nepodala žádost o prodloužení pobytu. Ty nezvyšují intenzitu zásahu do rodinného života stěžovatelky.

[16] Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje význam práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak však vyplývá z konstantní judikatury, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje. Právo vyplývající z článku 8 Úmluvy není absolutní, a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43, rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06). Obdobně nahlíží na uvedené právo i ESLP (viz např. rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, či rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10). Jak nadto plyne z uvedené a další judikatury, pokud účastník řízení rodinné, resp. soukromé vazby vytvářel a prohluboval v době nelegálního pobytu, nemohl se rozumně spoléhat na to, že bude moci na daném území pobývat trvale (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, ze dne 18. 6. 2014, č. j. 7 Azs 75/2015 - 34, jakož i rozsudky ESLP ze dne 26. 1. 1999, ve věci *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, ze dne 22. 5. 1999, ve věci *Andrey Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99, ze dne 24. 11. 1998, ve věci *Biraga a ostatní proti Švédsku*, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, ve věci *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, ze dne 22. 6. 1999, ve věci *Ajayi a další proti Spojenému království*,

stížnost č. 27663/95, nebo ze dne 31. 1. 2006, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99).

[17] Důvodnou neshledal zdejší soud ani námitku, že v řízení před správními orgány byl nedostatečně zjištěn skutečný stav věci. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Účelem daného ustanovení je zajistit, aby správní rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007-124, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, publ. pod. č. 2412/2011 Sb. NSS, ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, či ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69). Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány v dané věci výše uvedeným povinnostem dostály. Důkladně zkoumaly, zda byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění. Stěžovatelka ostatně v kasační stížnosti relevantně nezpochybňovala, že by nebyly splněny podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. K tomu ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka pobývala na území České republiky od roku 2009 do roku 2015 na základě opakovaně podaných žádostí o mezinárodní ochranu, ta jí však nikdy udělena nebyla. Od 11. 11. 2015 do 29. 2. 2016 pak pobývala na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a cestovního dokladu. Správní orgány se zabývaly i zásahem do rodinného života stěžovatelky, resp. rodinným prostředím stěžovatelky. Zkoumaly, zda vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do rodinného života stěžovatelky, přičemž zohlednily i stěžovatelkou uváděné okolnosti (vč. stěžovatelkou uvedených rodinných vazeb, fungování rodiny, možnosti přesídlení na Ukrajinu, integrací její osoby a jejího syna do české společnosti). Podrobněji viz výše. Stěžovatelka přitom nekonkretizovala, kterou zásadní skutečnost (jež by mohla vyvolávat nemožnost vyhoštění stěžovatelky) správní orgány přehlédly. Řízení o kasační stížnosti je však ovládáno zásadou dispoziční; kasační soud je vázán, vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s., uplatněnými důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Kasační soud není oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. V řízení o kasační stížnosti je to stěžovatel, který vymezuje hranice soudního přezkumu. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, jakož i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78. Právě uvedené platí i pro další obecné námitky stěžovatelky.

[18] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[19] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[20] Stěžovatelce byl v řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby v hodnotě 3 100 Kč – kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif"]. K odměně náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud dodává, že ustanovenému zástupci stěžovatelky nepřiznal požadovanou odměnu za úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, neboť soudu nedoložil (a to i přes výslovné upozornění soudu obsažené v přípisu ze dne 14. 8. 2017) jeho uskutečnění. V takovém případě nelze odměnu přiznat. K tomu srov. rozhodnutí zdejšího soudu ve věcech č. j. 7 Azs 125/2005 - 37, č. j. 2 Afs 165/2005 - 78, č. j. 7 Azs 4/2010 - 50, č. j. 4 Ads 116/2010 - 113, č. j. 1 As 98/2012 - 21, č. j. 8 Azs 124/2014 - 59, č. j. 7 Afs 128/2015, č. j. 9 Azs 229/2015 - 55, č. j. 8 Azs 18/2016 - 52, č. j. 7 Azs 38/2017 - 73 atp., jakož i judikaturu Ústavního soudu, např. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2011, sp. zn. I. ÚS 1879/10.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. ledna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu